

**IDE
KATTINTS!**

Denise Vega

Denise Vega

Ide kattints!

Túlélési útmutató tizenhárom éveseknek
a hetedik osztályhoz

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2009

Köszönet

Nancy Roach-nak, aki hetedikben és nyolcadikban volt az irodalomtanárom, és még most is jó barátom, azért, mert amikor tizenkét éves voltam, elhittem neki, hogy író vagyok.

Az elsőkönyves regényírók az egész világnak képesek köszönetet mondani. Én sem teszek másképp. Azt azért megígérem, hogy az eladónak, akitől a cipőmet vettem és a repülőtéren mögöttem álló férfinak nem fogok.

Először is sok puszi a családomnak: a férjemnek, Matt Perkinsnek, valamint csemetéimnek, Zacharynak, Jesse Bernadette-nek és Rayanne Vega-Perkinsnek. Imádlak benneteket! Köszönet a család többi tagjának és a barátainknak, amiért örültek, hogy írok, és végig segítettek ebben: a szüleimnek, John és Carol Vegának; bátyámnak, John Vegának és feleségének, Eva Page Vegának; nővéreimnek, Michelle-nek és férjének, Wayne Applehansnek, Cheryl VegaRyannak és férjének, James Ryannak, valamint Rebecca Ryannak; férjem édesanyjának, Elizabeth Perkinsnak és néhai férjének, Bill Perkinsnak, valamint az ifjabb Billnek, Susie-nak és Sarah Perkinsnak. Köszönöm minden barátomnak, akik a St. Vincent de Paul Schoolból elhozták a gyerekeimet, vagy a nyakukba vették a gyerekeim gondját, ha kicsit több időre volt szükségem az íráshoz. Nem merek belefogni, hogy mindannyiótokat felsoroljam,

mert a végén még kihagyok valakit. Pontosan tudjátok, kiknek szól ez a köszönet.

Ízig-vérig illesse dicsőség a kéziratom kritikus olvasóit, akiknek a meglátásai és a bölcsességük segítségével – ahogy apró darabokra szedték a könyvet, majd segítettek megint összerakni –, a nyersváltozatnál messze jobb kéziratot sikerült készítenem. Ábécé sorrendben álljanak itt: Hilari Bell, Meridee Jones Cecil, Carol Crowley, Anna-Maria Crum, Julie Danneberg, Coleen DeGroff, Wick Downing, Amy Efaw, Vicki Fergusson, Claudia McAdam, Marjorie Blain Parker, Christine Liu Perkins, Julie Anne Peters, Shawn Shea, Bobbi Shupe, Caroline Stutson, Ann Sullivan, valamint Rick Winter.

Külön köszönet Julie Anne Petersnek, aki nagylelkűen fogadott a Little, Brown Books for Young Readers kiadónál, és a kiadóban azoknak, akik segítettek: Megan Tingley-nek, Jennifer Huntnak, Sara Morlingnak, Phoebe Sorkinnak és Michael Conathannak, akinek sok sikert kívánok a diploma megszerzéséhez. Köszönöm, hogy jó kedvre derítettetek, és meglátásaitokkal segítettetek a kézirat véglegesítésében. Olyan jó, hogy kész vagyok vele! Köszönet a controlszerkesztőnek, Christine Cuccionak, akinek a saszeme sok kellemetlenségtől óvott meg.

Sok-sok köszönettel tartozom Wendy Schmalznak, az ügynökömnek, amiért felvállalt egy elsőkönyves szerzőt (Julie Petersnek pedig azért, hogy összehozott vele). Fantasztikus vagy.

Végül pedig köszönet barátaimnak a Denver Public Libraryban, különösen a Eugene Field Branch részlegnél: Susan Gomeznek, DuRae Kubatnak és Kathi Yurannak. Nem tudom elégszer megköszönni, hogy fáradhatatlanul kerestétek elő nekem a gyerekkönyvek halmait, cipeltétek be a raktárból a számomra félretett köteteket, és mindig megneveztettetek.

az életem

Az életem

Tabló

MOHA

Fincsi oldal

Erin honlapja... Tűnj innen! (Te, pontosan TE!)

Üdvözöllek Erin Penelope Swift teljesen titkos, külön bejáratú honlapján! Szerintem ez ilyen kamu honlap, mert hát a honlapokat az interneten különben rengetegen látogatják, az enyémet meg csak én. Nem érdekel. Ha rendszergazda akarok lenni, mikor nagy leszek, muszáj gyakorolnom.

Meg különben is beszélnem kell valamiről, Jilly meg nincs mindig kéznél... és akkor se érti mindig, mit akarok mondani, ha velem van, de ezt soha nem mondanám a szemébe, mert ő a legjobb barátnőm, és lehet, hogy megsértődne.

Amit jó, ha tudsz rólam

- Nagy lábam van, és ezért jól kosarazom és focizom, a tánc viszont nem megy. Szerencsére kosarazom és foci-zom, táncolni meg úgysem akar velem senki.
- Jillian Gail Hennessey a legjobb barátnőm. Az ovi óta az. Jól néz ki és barátságos, meg mindenki szereti. Néha nem értem, miért akarja, hogy a barátnője legyek.
- Van egy bátyám, Chris. Most fog érettségizni a gimiben. Van JOGSIJA, engem kutyába se vesz. Hülye narancssárga alsógatyát hord, zöld békák ugrálnak rajta, a tenyerébe szokott fújni, aztán megszagolja, a lányok képeit meg a doboz alá dugdossa a polcán. Van, hogy randizik valamelyikkel – biztosan dumálnak. A képekkel szokott gyakorolni. Nem tudja, hogy láttam.

Link infók

Az életem

Itt cuccok lesznek rólam meg az érdekfeszítő életemről. Blogféle lesz, izé: online napló randikkal meg dolgokkal... hát nem lesz teljesen online, mert csak én fogom olvasni, de nem mindegy?

Tabló

Ide annak az iszonyat sok embernek a fényképét töltöm fel, akik benne vannak az életemben. Vagy ha nem lesz egy új barátom se, akkor én meg Jilly maradunk fent.

MOHA

Ez a suliról szól majd: a Molly Brown Hatosztályos Gimnáziumról, az új börtönömről, amiket muszáj elmondanom.

Fincsi oldal

Ide akkor kattintok majd, ha elegendem lett az egérből, és csak a monitort szeretném bámulni.

Okés, e-lábnymom:

(C) 2005, EPS, Inc. • Minden jog fenntartva! • A szerzői jog EPS tulajdona – Ez TELJESEN magán világháló!

TÚNÉS!

Nem tetszik a honlapom? Gáz!
Te meg a rendszergazdának nem tetszel!

Nem pedálozok tovább!

Ábécésnap

V-nap.

Vagy mondjam talán azt, hogy Világháló-vége? Vagy azt, hogy N-Agy nap? Jillyéknél álldogáltunk a küszöbön, épp Jillyék juharfájának az árnyékából lökdöstük egymást félre. Ott volt a fa, két lépésre a háztól. Megrekedt a levegő, és rettenetes meleg volt, mi meg két egyforma borítékkal a kezünkben legyeztük magunkat jó gyorsan. Nagyon erősen fogtuk a borítékokat: a sorsunk volt bennük. A MOHÁ-ban minden hetediket és nyolcadikot, voltunk vagy százötvenen, három „tagozatba” osztottak szét. Így aztán nem egy 450 fős tóban voltam kishal, hanem egy 150 fős kacsasztatóban, és minden órám ebből a 150 gyerekből lesz néhányval.

Nemsokára megtudtuk, hogy egy hajóban fogunk-e evezni.

– Elkészültél? – kérdezte Jilly.

Majd kiugrott a szívem. – Olyan ideges vagyok! – mondtam. – És mi van, ha nem ugyanarra a tagozatra kerülünk?

– Erin, ne parázz! – Jilly beledugta az ujját a nála lévő boríték fülébe, készen arra, hogy feltépje.

– Egy, kettő, három!

Feltéptük a borítékokat. – C! – közölte Jilly velem egyszerre. Csak én azt mondtam közben, hogy: – A.

– ÁÁÁ?! – siránkoztam. – No, ezt elparáztam!

– Hát ez rettenetes! – tette hozzá Jilly, miközben leugrott a tornácról, és elnyelte a fű. – Biztos, hogy jól láttad?

Az „A” betű meg a „C” nem igazán hasonlítanak, de mindegy, én azért megmutattam Jillynek a levelem.

– A – mormogta –, hát ez nem igaz!

Melléhuppantam. De, igaz volt ez, annál is rosszabb: ez egyenesen katasztrófa. Egyetlenegyszer, alsóban kerültünk másik osztályba. Mindig egy osztályba jártunk. Mindig.

– Egyedül oda se találok – képedt el Jilly.

– Tudom.

– Istenkém – hasított Jillybe, miközben felült –, egyedül mégse járhatok kajálni!

A büfé: Megaláztatásaim Színhelye. Nekem ez eszembe se jutott. Láttam magam előtt, ahogy mindenki engem bámul, és azonnal kapcsol, hogy nahát, EGYEDÜL VAGYOK!, és ez azt jelenti, hogy senkivel nem tudok majd titkokról sugdolózni meg vihogni, amíg bemegyek és találok egy üres asztalt. Semmi esélyem nem maradt, hogy ne lógjak ki, ami azt jelentette, hogy megint vesztettem.

Összegörnyedve öleltem át a térdem, pedig nagyon meleg volt. – No, most mi lesz?

Jilly a szemöldökét vonogatta: – Ezt még meg kell rágnom. – Végigsimította mindkét lábát, most epilálta őket, egy szeplő nem volt rajta! Ezt csodáltam benne. Én egyszer legalább mindig megvágтам magam, és persze nem volt olyan, hogy a bokám mellett ne maradt volna ki egy darab bokaciróka, amit persze csak akkor vettem észre, amikor a borotva már sehol se volt. Jilly soha nem hagyott ki semmit, így mindkét lába sima volt és hibátlan.

Jilly mindkét oldalt megtapiskolta a füvet maga körül a tenyerével, aztán felpattant.

– Gyerünk vásárolni!

– Egyáltalán hogy jut ilyesmi az eszedbe, pont ilyenkor?

– Mert akkor nem ezen rágódunk folyton – válaszolta.
– Akkor biztosan eszünkbe jut valami, ha nem görcsölünk.

Gyűlöltem vásárolni, pláne ruhákat, amiket persze Jilly meg imádott. Kényelmes legyen, ne szuper. Ez volt a jelszavam. De az is igaz, megmondom, hogy azt akartam, hogy hetedikben majd jól nézzek ki. Mert végül is már tini voltam, és a majdnem felnőttek muszáj, hogy stílusosan öltözködjének, és legyen mellük még akkor is, ha a lábuk viszont elmenne egy kisebbfajta bálnavadász hajónak is. Jilly maga volt a stílus és a nőiesség. Ha nem ő kér, hogy menjek vele vásárolni, tiszta hülye lennék menni.

– Tartogatok ám valamit neked – győzködött Jilly, mintha csak a gondolataim közt olvasna. – A MOHÁ-ban lesik majd tőle a srácok álla.

– Nem akarom, hogy tátva maradjon a szájuk – nyavalyogtam. – Mi van, ha bűdös a szájuk?

Jilly felnevetett.

– Hát akkor állítsuk el a lélegzetüket! Akkor majd nem lesz olyan.

Ezen elkezdtünk kuncogni. De nekem azonnal összeszorult a gyomrom. Tényleg szeretném a fiúkat állon vágni, és el szeretném állítani a lélegzetüket, vagy bármi más kárt tenni bennük? Akkor észrevennének, és nyomban kiderülne, mekkora lúzer vagyok ebben a fiú-lány dologban.

– Vásárlás? – Jilly arca felragyogott, mintha egyenesen a Web Design Worldre, a világháló-tervezők konferenciájára hívná magával vagy a Női Kosárlabda Bajnokság meccsére, nem pedig egy unalmas plázába.

– Jó hogy – mondtam nagy nehezen.

– Láttam ilyen állati szuper farmert a PacSunban – lelendezett.

– Csak csípőfarmerük van – okoskodtam. – A Molly Brown Gimiben tilos a köldökünket mutogatni.

– Erre találták ki a topot, Erin – oktatott ki Jilly. – Félretettem neked egy farmert és egy szuper pólót.

Biztos pofákat vágtam, mert Jilly elképedve kérdezte:

– Tessék? Farmert mondtam és pólót! Ezeket szereted hordani, nem?

Megadtam magam. De nem olyan farmert. Sima farmert szeretek hordani, nem azt, amiből kikandikál a nem létező csípőm. És miért kellett őket eltetetnie, mintha már tuti biztos lenne, hogy megveszem?

– Most meg mi a baj?

– Esetleg nem próbálhatnám őket fel előbb?

Jilly erre csak nevetett. – De hát csak azért tettem őket el, hogy biztos meglegyenek, ha tényleg meg akarjuk őket venni.

Persze hogy így volt, jó hogy nem kell olyan cuccot hordanom, amelyet nem akarok. – Köszí.

* * *

Mikor megvettük a PacSun cuccot, Jilly elkapta a kezem, és belecsimpaszkodott. – Olyan csinos leszel benne!

Bevallom, tetszett, ami a próbafülke tükréből nézett vissza rám. A csípőm ugyan továbbra sem nőtt ki, de a farmer dereka nem volt túl lent, és a szabásától olyannak látszott, mintha valami csípőféle kerekedne benne. A múltkor Jilly olyan farmert próbáltatott fel velem, amiből, ha lehajoltam, tisztára kilátszott a fenekem. Na, köszönöm szépen, szeretném, ha a fenekemmel nem kéne mosolyognom a világra.

– Ha tangát hordanál, nem lenne többé ilyen gondod – jegyezte meg akkor.

– Ha tangában vagyok, folyton úgy érzem, mintha mindjárt le akarna esni a bugyim – súgtam oda. A tanga zsinórjától olyan érzésem volt, mintha egész nap direkt egy zabszemét őrizgetnék a fenekemben. És ugyan miért tennék ilyet?

Nem értettem, hogy vannak lányok, akik ilyenben járnak. Jómagam szerettem, ha a fehérnemű, ami rajtam van, olyan, mintha tényleg rajtam is lenne. Különösen, hogy sportolok, és nem szerettem volna, ha a mosolygós fenekem vagy a zabszem egy kosárra dobás közben bekavar.

– Vasárnap átmegegyek, és kikészítjük a ruháidat – nyugtatott meg Jilly, mikor kijöttünk az áruházból. A hüvelykujjammal jeleztem, hogy rendben. Minden vasárnap átjött, kiválogatta a következő hétre a ruháimat, és egy listát is készített. Ez nagyon jó volt, mert mindig jól néztem ki. Bár néha hülyének éreztem magam, hogy nem tudom megcsinálni egymagam.

Ahogy a sétálóutcán mentünk lefelé, Jilly megállított:

– Anyám! Hogy ez hogy nem jutott eddig az eszembe! – Rám nézett. – Átjössz az én tagozatomra. Nem értem, hogy nem jutott előbb az eszembe. – Csettintett az ujjával, ahogy szokta, ha valami eszébe jut. – Vedd rá anyukád, hogy reggel szóljon be az iskolába, és vigyen át a C tagozatba.

– Okés – feleltem. Én, hogy is mondjam, szóval: az A tagozaton szerettem volna maradni, mert közel volt a számítógépteremhez. Ezt még az iskola nyílt napján észrevettem. De persze, ami Jillynek eszébe jutott, teljesen rendben volt.

– Rendben – mondta Jilly, ahogy a főkapu felé igyekeztünk, ahol az anyukája várt bennünket –, el nem tudnám képzelni, hogy a hetediket nélkülöd járom ki.

Visszamosolyogtam rá:

– Én sem nélkülöd.

MGM (Anya, a Majdnem Gonosz Mostoha) nem volt hajlandó beszólni az iskolába. – Nem szokták megengedni a tagozatváltást. Csak akkor, ha valami nagyon fontos dolog indokolja – prédikálta. – Akkor is így volt, amikor Chris kezdte, azóta biztos nem változtatták meg.

– De ez nagyon fontos dolog! – tiltakoztam. – Nem simán nagyon fontos, hanem irtózatosan az!

– Erin, az iskolának ugyanannyi tanulót kell beosztani minden tagozatra – magyarázta anya –, jó néhány dolgot figyelembe vesznek, és meggondolják, kit hova tesznek.

– Egy tagozatváltás nem borítaná fel az egyensúlyt, anya. – Akkora gombóc lett a torkomban, komolyan, hogy elment volna ádámsutkának.

Anya intett, hogy nem, én meg gyorsan beírtam a talkba Jillynek.

– És ha találok valakit, aki szeretne az A-ba járni? – vetette fel Jilly. Zseniális!

Már indultam is a konyhaasztalfiókhoz. Abban volt az iskola telefonkönyve. Emlékeztem, hogy a Jordan Általánosból a srácok közül kik jöttek a Molly Brownba. Elmondtam anyának, hogy mit tervezünk. Épp krumplit aprított a pultnál.

– Erin – abbahagyta a krumpliaprítást és rám nézett, nem mertem visszaneézni.

– Ha találtam valakit, felhívhatnád az iskolát – ezzel az új tervvel magabiztosság áradt szét az ereimben. – Azt ugyan nem ígérhetem meg, hogy a csere lány lesz, nyakigláb és szintén imádja majd a kosarazást és a számítógépeket, de mindent megteszek.

Éreztem, hogy anya mosolyog rám, és tudtam, hogy ragyog a szeme, és nekem drukkol. – Erin?

– Muszáj a nevemet gyakorolni? – emeltem fel kérdően a kezem, ahogy ránéztem. – Fogadom, hogy hiába is találnék valakit, aki cserél velem, úgyse szólsz az iskolában!

Anya sóhajtott egyet. – Még ha tudnám is, hogy belemennek, akkor sem hiszem, hogy szólnék. Előtted a lehetőség, hogy a szárnyad próbálgasd, Erin.

Megragadtam a telefont. – Anya, nincs szárnyam.

– Ahogy barátod sincs Jillyn kívül egy sem – kontrázott Chris. Épp akkor kúszott be a konyhába, és mint mindig, most is a hűtő felé vette az irányt.

– Befognád?! – ejtettem vissza a telefont a tokjába.

– Cicám – mondta anya, ahogy odajött mögém, és megállt.

– Hogy lehetsz ilyen?! – kérdeztem. – Egy szavadba kerülne, és Jilly meg én továbbra is egy osztályba járhatnánk, de te nem, gyűlöllek! – Kirohantam a konyhából, fel az emeletre. Bevágtam magam után az ajtót, és az ágyra vettem magam, az arcom a karomba temettem.

Nem sokkal később kopogtattak az ajtómon.

– Erin? – Anya szólt szelíden, mintha attól félne, hogy felébreszt. – Erin, bejöhetek?

– Nem jöhetsz be! – ordítottam vissza, bár abban a szempillanatban éreztem, hogy nagyon szeretném, ha bejönne. Vártam, hátha megint megkérdezi, és akkor végre beengedhetem.

Úgy éreztem, hogy órák teltek el, pedig csak néhány pillanat lehetett, amikor anya csak ennyit mondott:

– Ha beszélgetni szeretnél, a dolgozószobámban leszek.

Felhorkantottam. Én, hogy én menjek hozzá? Különben is, miről kellene beszélgetnünk? Hiszen fejébe vette, hogy tönkreteszi az életem, és ebben nekem egy szavam se lehetett.

– Majd kitalálunk valamit – nyugtatgatott Jilly, mikor este felhívott, hogy megkérdezze, mi történt. – Te vagy a legjobb barátnőm. Ezt nem tehetik velünk.

Augusztus 19., hétfő

Okés, ez a második blogom. Éljen! Most felsorolok egy csomó dolgot, bár ezt már az L-ső blogomból is sejthették... hmm. Kihez is beszélek? Azt hiszem, te vagy az a rejtélyes valaki, akinek a naplókat írják, Te vagy a „Kedves Naplóm!”. Mindegy, imádok listázni, szal, akármí.

Azoknak a Dolgoknak a Listája. Amiktől Kibukom

- Holnap kezdem a MOHÁ-t, és Jilly nem jön iskolába, mert torokgyulladás van! Anya nem vette be, amikor arról győzködtem, hogy szerintem én is elkaptam.
- A buszon lesznek nyolcadikosok. Félek a nyolcadikosoktól.
- Ki fogja az utat mutatni a MOHA hatalmas kerengőin? És ki mondja meg, hova üljek az osztályban (én, nem a fenekem)?
- Jilly azt mondta, hogy rajzoljak neki egy térképet, amin rajta van, hogy hol vannak az órái. 2féle térképet kér: az egyikben a rövidebb útvonalak vannak, a másikon pedig az, hogyan lehet valahova eljutni úgy, hogy a tornaterem előtt is el kelljen kóricálni, mert akkor szemügyre veheti a fiúkat. Brrr!
- NAGY LÁBAM van, és új iskolába járok... Cikizésveszély! A Jordan Általánosban a lábammal már mindenki megismerkedett, és valahogy túl is tette magát rajta... De most új gyerekek jönnek, akik nem tudják, ki vagyok, és a holdjáróm nem ismerik.
- Úgy félek. Mindjárt hányok!

Honnan Tudom, hogy Szívtelen Családom van?

- Anya nem engedte, hogy átmenjek Jilly tagozatára.
- A bátyám kiröhögött, és a szemét forgatta, amikor rám nézett... érted? ...Pedig a drága gyakorlatilag egész nap hányt, mielőtt elkezdte a harmadik gimit.
- A szüleimnek emlékezetkihagyása van arról, milyen 12 évesnek lenni.
- A szüleim csak annyit mondtak mindketten, hogy: – Túl fogod élni. – Nem fogom túlélni!... És ha majd jön a telefon az iskolából, és be kell menniük a tetememért, mert halálra paráztam magam, ezt nagyon, nagyon bánni fogják.

Amiken csak Ámulok és Bámulok

- Miért nem próbál meg Jilly átjönni az én tagozatomra?
- Miért nem merem megkérni, hogy próbálja meg ő?
- Muszáj nekem ilyeneket kérdeznem?

**Vajon túléli-e Erin P. Swift a MOHÁ-t?
Figyelje a folytatást!**

Első Napi Gáz

Ülök a székemen. A gyomrom csomókban, és csak azon imádkozom az öklendező szellemekhez, hogy nehogy elhányjam magam. Pláne, hogy új cucc van rajtam.

Az iskolabusz nagyot rántott rajtunk, ahogy szuszogva elindult a megállóból. Hátul a táskámban három csoki volt begyömöszölve, és azon tűnődtem, hogy meg akarom-e azokat én valaha is majd enni. Valami szúrta a combomat. Odanézek: a szerencsehozó kitűző szúrta át a nadrágomat. Jillytől kaptam. Csavaros kapocs volt rajta, és nekem valahogy mindig lejött. A kitűzőn ilyen kétarcú színházi jelkép volt – a nevető a komédiát, a lebiggyesztett szájú pedig a tragédiát jelképezte. Jilly odavolt a színjátszó szakkörért. Ha rajtam múlik, biztos leragasztom a szomorú arcot – csak vidámság jár Erin P. Swiftnek első nap a Molly Brown Hatosztályos Gimnáziumban.

A szemem a mellettem lévő üres székre tévedt, és megint görcsbe rándult a gyomrom. Mi folyik itt: ülök egy tök idegen buszon, és egy új iskolába utazom, és mindezt tök egyedül? Én mondtam anyának, hogy szükségem van Jillyre, de gyakorlatilag a szemembe nevetett. Néha olyanok a szüleink, hogy arra igazán nem kéne büszkének lenniük, szerintem. Ja, persze engem senki nem kérdezett. Azt viszont be kell vallanom, hogy előző este jó volt velem beszélgetni, még akkor is, ha kicsit azért pipa voltam rá,

amiért nem állt mellém a TV-ben (a Tagozat Váltó hadműveletben).

– Jillyvel eddig mindig mindenhova együtt jártunk – érveltem anya előtt tegnap este.

Anya széttárta a karját, én pedig már bújtam is oda, nem érdekelt, hogy a majdnem felnőtteknek nem szabad a szüleiket ölelgetni.

– Én is tudom, hogy nem lesz könnyű, Erin. Jillyvel szinte össze voltatok nőve. – Megsimogatott, és a fülem mögé rakta a hajam úgy, ahogy szeretem.

– Csak tudod, az, hogy bemegyünk ebbe a bazi nagy iskolába, és én jobbra, Jilly pedig balra, és a tanítás végéig aztán nem is látjuk egymást...! – Könnyes lett a szemem. – Légy szerető, hadd maradjak itthon! – suttoztam.

Anya nem válaszolt, csak megszorította a kezem.

– Lehet, hogy nem is olyan soká már kalandnak tűnik majd az egész. Új helyzet, új barátok.

– Nem akarok új dolgokat! – szipogtam bele a blúzába. Azt kívántam, hogy bárcsak visszafelé forgathatnám az idő kerekét, és mi mind visszamehetnénk a Jordan Általánosba, ahol mindenkit ismertem, tudtam, mi a dolgom, és azt is, hogyan viselkedjem.

Anya szelíden elhúzta a karját, és a két tenyerébe fogta az arcom. – Menni fog, Erin.

Bárcsak hinni tudtam volna anyának!

Már nem bámultam kifelé a buszból. Egy gyerek fejére tévedt a tekintetem: tudod, olyan volt a haja, mintha körbeborotváltak volna egy kis lábost, és a maradék meg ott ágaskodott a feje tetején. A nyakszirtje környékén vörös dudorok éktelenkedtek. Biztos rányomták a borotvát. Anyám, én meg közelről vizsgálom valakinek a skalpját! Nekem meg mi bajom?

Még több gyerek szállt fel, de mellém senki nem ült le. Az egyik felem tudni akarta, miért nem – ma még egyszer

befújtam magam dezodorról –, a másik felem meg örült. Mintha csak tudták volna, hogy Jilly szelleme ül mellettem, és ezt tudomásul is vették.

És bum! Egy irdatlan fenék szállt fel kopott farmerben, és agyonnyomta Jilly szellemét a mellettem lévő ülésen, ahogy a zöld műbőrön landolt.

– Te jó ég! – morogtam.

– Mi van? – A gyerek összehúzta a szemét, és hozzám mert szólni! – Nem lehet foglalni a helyet, te is tudod. Benne van a szabályzatban.

– Jól van – bukott ki belőlem halkan, mert fogalmam se volt arról, hogy tényleg van-e ilyen szabály. Különben sem volt kinek foglalnom.

– Apám, mekkora lábad van! – Ez a fiú a lábamat bámulta.

Rábámultam, mielőtt a magas szárú tornacipőmre néztem volna. Kisiskolás korom óta Chuck Taylors tornacipőt hordtam, mert könnyű volt és kényelmes. De nem csak azért: ilyenből vehettünk 42-es férfi magas szárút, és nem kellett 38 és feles női sportfélcipőt hordanom. Így maradtam a Chuck mellett.

– Ez komoly? – A fiú hangja felébresztett a merengésből. Ráemeltem a Chuckomat. – Beletegyem a szádba, hogy könnyebben ki tudd mondani?

– Juj, de félek! – grimaszolt a srác, és felém hajolt.

– Eddie, meg ne csókold! Még szájszagod lesz!

A fiú, Eddie, még egyszer jól megnézte a cipőmet, és fintorgott egyet. – No, megyek – mondta, ahogy felállt.

Megkönnyebbültem, mert magam is alig hittem el, hogy tényleg azt mondtam neki, amit. Hogy honnan jutott az eszembe, gőzöm sincs, de örülök, hogy beszóltam neki. Megérintettem a farmeromon keresztül Jilly szerencsekitűzőjét, és kihúztam magam. Lehet, hogy erőt ad. Jobban teszem, ha el is fogadom.

Mikor a busz nyikordult egyet és megállt, Rosie Velarde szállt fel. A sötét haja copfba volt fogva hátul, a frufruja pedig nagyon helyesen lógott a homlokába. Senkit nem ismertem rajta kívül, aki annak ellenére nem nézett ki gyerekesen, hogy a haját így hordta. Rosie-t ismerem második óta, de sose voltunk barátnők. Jilly szerint beképzelt, de én nem hiszem. Különben kicsit tartottam tőle. Ami a szívéen, az a száján: és nem tudtam, mikor kerülök sorra, mikor mondja majd meg rólam is a frankót.

Rosie végigment a buszon, de rám se hederített. Az ablakhoz bújtam, a homlokom a hideg üvegen higgadt le. Egészen a suliiig nem ült mellém senki.

* * *

A Molly Brown Hatosztályos Gimnázium irdatlan nagy volt belülről. Igazából az iskola négy egymás mellé emelt épület volt, amelyek egyetlen nagy barna téglás kockába olvadtak össze, körbezárva az iskolaudvart. Minden egyes épületben egymáshoz kapcsolódó tantárgyakat tanultunk, mert azt hitték, hogy így majd könnyebben megtalálunk mindent, meg azt gondolták, hogy a tanulók így majd jobban „összeszoknak”. Én úgy éreztem, hogy elvesztem, és csapdába csaltak.

Két hete végigvittek az egészen, de ez most nem segített, nem tudtam, hol vagyok. Olyan volt, mint egy labirintus, csupa ajtó meg folyosó, amelyek nem vezettek sehova: a Hogwarts, a boszorkányok kastélya a Harry Potterből, csak hiányoznak belőle a csodák. Vagy a Tiltott Erdő. A MOHÁ-nak nem Tiltott Erdeje volt, hanem Tiltott Sövénye: ronda borókasövény végig a főépület előtt, ott, ahol letesz bennünket a busz.

Annyira nem tülekedtem, hogy egy csomó idegen gyerekek között ácsorogjak. Maradtam a fenekemen a buszon,

ki-be kötöttem a csukám, aztán átrendeztem a hátizsákban a cuccot. Megvártam, míg majdnem mindenki leszállt.

– Szal, hol van Hennessey?

Nézek: Rosie Velarde állt mellettem.

– Torokgyíkja van.

– Flótás! – Rosie a vállára vette a táskáját, és elindult az ajtó felé, hogy leszálljon.

Miért nem várt meg? Láta, hogy nincs ott Jilly! Semmi együttérzés, jó szamaritánus? Leszállhattunk volna együtt. Lehet, hogy egy tagozatra fogunk járni. Megkereshettük volna az osztályt.

Lehet, hogy Jillynek van igaza. Lehet, hogy Rosie beképzelt.

Mire lekászálódta a buszról, és bementem az épületbe, teljesen meg voltam győződve, hogy Rosie-nál beképzeltbb lány nincs az egész világon. Most is biztos a kerengőn vihog rajtam gonoszul, mert azt hiszi, hogy valamelyik folyosón baktatok egyedül, és a fejem fölött villog a felirat: vesztes!

* * *

Becsöngetésre estem be az osztályunkba, és megfagyott az ereimben a vér, ahogy állok az ajtóban, és huszonöt ember bámul. Ők mind időben megtalálták, hol az osztály. Rosie is köztük volt. Mosolygott, tudta, mi van, jó szamaritánus, és ettől kicsit megkönnyebbültem.

Végigszánkáztattam a szememet a frissen festett falakon; Harriet Tubman, Sally Ride, Benjamin Franklin és Cesar Chavez képein, az ablakok alatt húzódó könyvespolcokon; no meg a terem végében a két számítógépen. A monitorok hátát látva megnyugodtam.

– Te vagy Erin Swift, ugye? – mondta a tanárnő.

– Csókolom, ön pedig nyilván Archer tanárnő.

– Akár a neve, Swift, gyors, azért késett el – szólalt meg egy fiú a második padban. Néhányan kuncogtak. A srác, aki beszólt, jól nézett ki, és nem látszott sem mocsoknak sem beképzeltnek. A jóképű fiúk általában azok. Ezzel azt akarom mondani, hogy megbocsátottam, hogy a nevemen poénkodott, meg különben is ezerszer csúfoltak már így. A haja belelógott az egyik szemébe, az orrán itt-ott néhány szeplő. A szeme, már amennyire láttam, sötétbarna volt, és egyenesen a szemembe nézett. Ettől teljesen kész lettem. A legtöbb fiú, akit ismertem, soha nem nézett a szemembe, hanem elnézett a fejem fölött, mintha nem is hozzám beszélne.

Rosie Velarde mellett ült, és amikor Cuki Fiú meglökte, elmosolyodott. Ez nem ér: ismerik egymást?

Ám mielőtt belemehettem volna a lelkemben a Cuki fájlba, a tanárnő szólt, hogy üljek le. Lehuppantam az egyetlen üres helyre, ami természetesen az első sorban volt. Mert hát ki az az örült, aki önként dalolva ülne az első sorba, pláne a sulis első napján, amikor az ember az osztálytársait akarja szkennelni. Körbesunyítottam. Jaj, ne! Nem volt elég baj, hogy a rettegett első sorban ültem, hanem a szomszédom az a Serena Worthington volt, akitől nem (tényleg „nem”) imádtam jobban a világon talán senkit még – Worthington, akinek a neve angolul azt jelenti, hogy „megéri a pénzét”. Nem inkább Serena Worthlessness, „mihaszna” önágyasága vagy éppenséggel Serena Poopendena, „hajófar” kisaszszony? Semmi részvétet nem éreztem iránta azért, mert olyan neve volt, mint egy romantikus regény hősnőjének. Azért nem, mert akkora szemét volt. A haja tökéletesen be volt fésülve és bongyorítva, és a hajlakk tett róla, hogy össze ne kócolódjon. *Spongyát rá!* Ezt nem hiszem el! Serena két másik tagozatra is járhatott volna, de ő az én tagozatomon van, és az én osztályomban. Jilly meg nem. Mi lenne, ha kiszavazhatnánk valakit az osztályból? Van egy jelöltem.

Szívtam egyet az orromon, és szúrósan Serenára néztem.

– Amikor ezt csinálod az arcoddal, az átlagosnál is rondább vagy – súgta oda Serena hangosan.

Érett nőként válaszoltam: rányújtottam a nyelvem.

– Szép – nyugtázta.

Behúztam a nyelvem. Mérges voltam, mert hagytam, hogy rászedjen. Abban a szent pillanatban megfogadtam, hogy az égvilágon SEMMI nem fog kihozni a sodromból az első nap a MOHÁ-ban.

Ezt a Semmit hívták Serena Worthingtonnak.

Erin Swift Bebábozódása

Ez a nap úgy az ötödik és a hatodik óra között kezdett kifolyni a kezeim közül. Én, a szóban forgó nap Fénypontja, épp egy fürkéből jöttem ki a lánymosdóban, amikor megláttam az Árnyékomat, ahogy a mosdókagylónál cicomázkodott.

– Hogy fogsz így, Geppetto nélkül boldogulni? – szögezte nekem a kérdést Serena, miközben újabb réteg szájfényt kent az ajkára, aztán pusztit küldött a tükörképének.

Észre se kellett volna vennem, hanem kézmosás, kéztörlés és tűnés. De nem, vissza kellett szólnom!

– Mi van? – Serena mögött teremtem, kéz a csípőn, Jilly tűje meg csak még egyre mélyebben piszkálta azt a sebet, amit akkor ejtett Serena, amikor Jillyt Geppettónak nevezte.

– Tudod – magyarázta Serena, és farkasszemet nézett velem. Az ajkát összenyomva szétkente az ajakfényt, és gyümölcsillat áradt a szájából. – Jillian olyan, mint Geppetto, a bábmester, és te vagy Pinokkió – felém hajolt –, a madzagon rángatott bábu.

Bumm! És az öklöm találkozott Serena arcával. Jé, ez az én öklöm volt, jöttem rá egy pillanat alatt. Belesajdult a kezem, ez ébresztett rá, hogy én jöttem tűzbe. De a tűzoltókat már Serena hozta: úgy bógött, hogy zengett a lánymosdó, akár egy sziréna.

– A Molly Brown Hatosztályos Gimnáziumban nem tűrjük az erőszakot – jelentette ki Josephine Porter, a MOHA igazgatónője.

Nyeltem egyet, és azon tűnődtem, hogy nem kéne-e ügyvédet hívnom, de nem mertem megkérdezni. Porter tanárnő asztala mögött egy hatalmas *Sound of Music* plakát volt a falon, és jó néhány bábu – kézibábok, zsinóros marionettek és újra húzható bábok – a sarokban valami fogasfélén. Miután néhány perce engem is bábunak tituláltak, ledermedtem, amikor mindenütt ezeket láttam.

– Látom, észrevetted a bábgyűjteményem – szólt hozzám Mrs. Porter kicsit szelídebben. – Bábozni olyan klassz, nem?

Ha sejtelve lett volna a kínról, amit kiállok, nem létezik, hogy ezt pont tőlem kérdezi meg. Nem szóltam semmit.

– Csupa fül vagyok – noszogatott Mrs. Porter.

Hirtelen szerettem volna kutyamód viczorogni. De ezzel csak rontok a helyzeten. Nem viczorogtam, hanem sikerült magamból kipréselnem válasz gyanánt egy „igen”.

– Szeretem a bábokat, különösen a zsinóros marionetteket – Mrs. Porter nagyot sóhajtott, és a kezébe temette az arcát.

A világ összes gimnáziumigazgatója közül muszáj volt kifognom azt az egyet, aki bábőrült.

– Öö, Mrs. Porter – fordultam hozzá kérdően –, most mi lesz velem?

Kihúzta magát, és megköszöri a torkát. – Azt majd még meglátjuk. Úgy tűnik, Swift kisasszony, ma bal lábbal kelt föl, és remélem, hogy a továbbiakban nem ez lesz a jellemző!

Alig tudtam magam visszafogni, hogy rá ne világítsak: jobb lábbal nem kelhettem föl, hiszen jobb lábam nincs,

csak nagyobb. De aztán hallgattam. – Nem, asszonyom – válaszoltam, és a kezemet bámultam. Először azt hittem, hogy vérzik, de aztán láttam, hogy csak Serena ajakfényéből maradt rajta. – Hol van Serena?

– Miss Worthington most vizsgálja az iskola védőnője.

Belém nyilallt a büntudat. Mi van, ha eltörtem az orrát? Akkor aztán tényleg ügyvédre lesz szükségem.

Az igazgatónő nem Serenáról beszélt aztán, hanem engem kérdezgetett. Furcsa egy beszélgetés volt, nem tudtam, hogy nem csak képzelődöm-e. De a szüleim is emlegették később, így biztos voltam benne, hogy tényleg megtörtént. Tessék, itt van, szóról szóra.

A PORTER INKVIZÍCIÓ

Hely: Az igazgatónő tipp-topp, de régimódi szobája, ami tele volt bábokkal

Idő: Két óra

Játékosok: Én, Mrs. Porter (Mrs. Pf), és később még a szüleim

ÉS KEZDŐDIK A MENET:

Mrs. P.: Miért ütötted meg Miss Worthington?

Én: Csúfolt.

Mrs. P.: Valamit mondott rád?

Én: (a székekben mocosogva) Olyasvalamit.

Mrs. P.: És mi volt az – (vörösödni kezd) –, valami megalázó?

Én: Úgy tetszik érteni, hogy káromkodott?

Mrs. P.: (bólogat)

Én: Nem.

Mrs. P.: No, de akkor mit mondott?

Én: Inkább nem ismételném meg.

Mrs. P.: Á, értem. (Nem értett ő semmit.)

Én: Azt mondta, hogy olyan vagyok, mint egy báb, tetszik érteni? És most mi lesz velem?

Mrs. P.: Azt mondta, hogy olyan vagy, mint egy báb?

Én: Tetszett szólni a szüleimnek?

Mrs. P.: Már elindultak. (Csend.) És mi olyan bántó abban, hogyha bábunak titulálnak?

Én: Az volt a sértő, ahogy mondta, Mrs. Porter.

Mrs. P.: Hát persze. Nos, az efféle erőszakot akkor sem tűrhetjük el.

Megkönnyebbülve sóhajtottam fel. Legalább most már arról beszélünk, amit tettem. De amikor a szüleim odaértek, Mrs. Porter első dolga az volt, hogy megkérdezte, vajon ők szeretik-e a bábokat.

– Bábokat? – kérdezett vissza apa. – Azt hittem, Erin a lánymosdóban egy gyereket vert meg.

– Ó, igen – válaszolta Mrs. Porter –, de a bábok miatt történt az egész.

– Nem a bábok *miatt* – szóltam közbe –, hanem mert engem nevezett bábnak.

– Azért verted meg Serena Worthingtont, mert bábfigurának *nevezett*? – képedt el anya.

– Ahogy mondta, az volt a sértő, Mrs. Swift – magyarázta Mrs. Porter.

– Á, persze – mondta apa, és kérdőn bámult rám, azzal a nézéssel, ami azt kérdezi, hogy: – Mi a fene folyik itt?

– Mrs. Porter – kezdte anya –, az iskola hogyan bünteti a verekedést?

Mivel az általánosban semmilyen büntetésem nem volt, és mivel Mrs. Porter (azaz Porter Bába) imádta a bábukat, megúsztam enyhe büntetéssel: három nap szobafogság. Hajófar kisasszonytól (Serena Poopendenától) is bocsánatot kellett kérnem, ami súlyosabb büntetés volt, mint a szobafogság. Nagy zacskó jég volt az arcán, amögül vicsorgott rám, de úgy, hogy legszívesebben megint behúztam volna neki egyet. Kétszer akkorát. És nem kellett bocsánatot kérnie tőlem azért, mert bábnak nevezett, ami egyáltalán nem volt rendben.

– Egyáltalán nincs rendben – értett velem egyet Jilly, mi-
kor azután, hogy a szüleim hazamentek koccsival, elmentem
hozzájuk. Az orvos szerint már nem fertőzött (milyen kár,
jól jött volna egy jó adag torokgyulladás, hogy távol tartsam
magamtól a MOHÁ-t), így ott lébecoltunk Jilly szobájában,
azaz a Diva Centralban. A szemem mindig megakadt azon,
ahogy a rózsaszín árnyalatai körüllebegték a szobát, mint-
ha egy táncosnő szoknyájából lenne az egész. Ránéztem
az ágya fölött Meryl Streep („a színésznők színésznője”)
poszterére, aztán megnéztem a szoba szemben lévő falán a
másik posztert, hogy lássam, változott-e a héten az, aki Jilly
szerint „a hónap filmsztárja”.

Nem, még mindig ugyanaz volt. Csak ültem az asztalá-
nál Jilly székében, és a parafa táblán sokasodó képekre me-
redtem. Sok képen mi voltunk ketten, néhány képen más
barátaival volt, olyanokkal, akiket nem nagyon ismertem.
Családi fénykép is volt egy-kettő.

– Mondd – kezdte –, mekkorára dagadt az igazgatónő
feje?

– Szóval találkozott Barneyval, ugye?

Mindketten nevtünk.

Jilly sem volt oda Serenáért. Általánosban minden szőr-
szálat számon tartottunk, hátha hasogatni lehet, ahogy azt
is, ha Serena éghet, mint amikor valami kikandikált az or-
rából, vagy vörös folt maradt a ruháján valahol. Hatodik-
ban nyolc lánynak jött meg, és Serena volt az egyik. Jilly
és én teljesen elképedtünk. Annyira örültünk, hogy még
nem kell ezen aggódnunk, de a másik dolgot, tudod, hogy
legyen már valami mellünk, azt nem bántuk volna a ciklus
nélkül se. Csak hát 2 az 1-ben kiszerezésben jöttek.

– De legalább – nyugtázta Jilly – vége. Holnapra min-
denki elfelejti.

Intettem, hogy nem hiszem. – Nem voltál ott, amikor ki-
jöttem az igazgatónőtől. – Széthúztam a cipzárt a táskámon.

– Mrs. Porter nélkülém is akart a szüleimmel beszélni, így kiültem az iroda előtti padra, és vártam. Nem tudnám összeszámolni, hányan szóltak oda azalatt, hogy bábuska meg Pinokkió, ahogy elmentek mellettem. – És mindez a hülye Serena miatt, mennyire gyűlöltem!

– Szó sem lehet rólad – döntött Jilly.

– Dehogy nincs rólam szó – ellenkeztem –, a Molly Brown információs sztrádája nem kábelén halad.

– Kétségtelenül gyorsabb, mint általában. – Jilly kinyitotta a mappámat, amit az ágyra dobtam, és előszedte a jegyzeteimet. – Első nap házi?! Megáll az eszem!

– Csak kérdőív – nyugtattam meg –, mindenki kapott.

Jilly rám meredt:

– Hol vannak a térképeim?

– Ott vannak a mappában. – Kétszer is végignéztem, hogy jól rajzoltam-e be, merre kell mennie. Jilly az egyiket maga elé tartotta, és a szobájában sétálva gyakorolt. Ma este ezt fogja gyakorolni, és holnap úgy jár-kei a suliban, mintha évek óta oda járna.

– Ide mit írtál? Mi ez a rövidítés? Könyvtár vagy labor?

– Könyvtár – válaszoltam, de fel se néztem. Csak egyetlen út vitt el a könyvtár mellett, és a labor mellett egy sem. Az egésztest magam előtt láttam. Fenébe, jobban tudtam az órarendjét, mint a sajátomat. Néztem, ahogy meg-megáll, megfordul, nézi a térképet, amit neki rajzoltam, és akkor megint belém nyilallt az a fájdalom. Az, amit akkor éreztem először, amikor Serena Pinokkiónak hívott. De igazán nem tudtam, mit érzek. Mint amikor valami, ha megfeszülök, akkor sem jut az eszembe, pedig a nyelvemen van.

– Mennem kell – mondtam hirtelen, és felálltam.

– De még nem is beszéltük meg, mi lesz holnap! – tiltakozott Jilly. – És a kérdőívet is ki kell töltenünk.

– Én már kitöltöttem. – Amíg a kérdőívet töltöttem, nem kellett odafigyelnem, hogyan csúfolnak, akik elmentek

mellettem, mikor az igazgatónö irodája előtt vártam anyáékat. Úgy válaszoltam a kérdőív kérdéseire, mintha az életem múlna rajtuk: azon, hogy mi a nevem (Erin P. Swift), a dolgokon, amelyek fontosak számomra (kosarazás, foci, számítógép, hogy egy osztályba járjak a legjobb barátommal), és arról, hogy mit várok a MOHÁ-ban töltendő évektől (hogy legyen vége, pont).

– És hogy legyen reggel a buszon? – fordult hozzám kérdően Jilly, miközben kilakkozott körmével a térképet ütögette. – Tudom már: átjössz, és majd a megállóba együtt megyünk innen.

– Jól van – hagytam rá, bár annak több értelme lett volna, ha ő jön át hozzánk. A megállóhoz mi laktunk közelebb. Amikor ebben is megállapodtunk, gyakorlatilag kirohantam Jilly szobájából. Olyan érzésem volt, ahogy Jillynél üldögéltem, mintha a szoba fokozatosan összemenne, akár a szemétbálázó az első *Star Wars*ban, ami annak ellenére a sztori negyedik része, hogy először ez készült el, és a sztori első része pedig a legvégén.

– Majd hívj! – kiáltott utánam Jilly.

Persze, hogy hívom, mindig felhívom.

az életem

Az életem

Tabló

MOHA

Fincsi oldal

Augusztus 20., kedd – délután 5.00

Rendben, úgy döntöttem, hogy elárulok a gyerekkoromból egy sötét titkot. Mivel tizenkét és negyed éves vagyok, ez nem olyan rég történt, de azért elég sötét titok, így légszi... ne mondd el senkinek!

Amikor kisebb voltam, és valami rettenetes történt velem, volt öt hely, ahova elbújhattam. Hogy melyik rejtekhelyre bújtam, azon múlt, hogy mennyire volt nagy a baj. Christ, a bátyámat küldték mindig, hogy keressen meg. Ő adott nevet a rejtekhelyeimnek. Persze el kellett magyaráznia, hogy a KÉSZÁLLAT rövidítést a katonaság használja, és a Készültségi Állapotot hívták így (a kikészültségi állapotot), amelyet külső katonai fenyegetés esetén tartottak fent. Ilyenkor úgy éreztem, hogy ez tökéletesen igaz az én helyzetemre is.

Tessék, itt vannak sorban, a legkisebb bajtól a legnagyobb felé haladva:

▲ KÉSZÁLLAT 5. fokozat

Az ágyam. Az ágyamra szoktam magam vetni, ha csak kicsi a baj... mint például ha elestem a saját lábamban, és senki nem látta, de azért ciki volt.

▲ KÉSZÁLLAT 4. fokozat

A szennyestartó lent a mosókonyhában, ahova akkor bújtam, ha kicsit nagyobb volt a baj... mint mikor az oviban ugyanazt kaptam Bálint-napra ajándékba Jillytól, amit Anna Pike-nak is adott... mielőtt tényleg megnéztem, és észrevettem, hogy csak a doboz volt ugyanaz.

▲KÉSZÁLLAT 3. fokozat

A fészker a szomszédban... ott jól el lehet bújni, mert tele van szerszámokkal, meg ott a fűnyírójuk is. Harmadikban, amikor elfingottam magam a lánymosdóban, és Serena meg pont a szomszéd fürkében trónolt, oda bújtam el. El tudod képzelni, milyen megaláztatásokban volt részem utána?

▲KÉSZÁLLAT 2. fokozat

A szomszéd ház túloldalán lévő reketyés... akkor már nagyon nagy volt a gáz, ha ide bújtam... mint mikor Louis Barnes másodikban az egész osztály előtt közölte, hogy akkora a lábam, hogy a két cipőm lehetne a hálaadás napi színjátékban Kolumbus két hajója, a Nina és a Pinta. Mocsok Louis!

▲KÉSZÁLLAT 1. fokozat

O'Learyék madárháza az utca végén... amikor mindennek vége. Mint amikor Serena negyedikben csokipudingot kent a székemre, beleültem, és nem vettem azonnal észre, és szétkenődött csokipudinggal a fenekemen jártam fel-alá, és mindenki azt mondta, hogy összecsináltam magam. Mocsok Serena!

Ami ma történt (bénázás a bábokkal – azaz BB) kétségtelenül KÉSZÁLLAT 1... De a madárház tele volt kisgyerekekkel. Már indultam is a KÉSZÁLLAT 5. helyére... az mégiscsak kényelmesebb.

És akkor ma megjön a bátyám, és elkezd verni az ajtómat, és én azt hiszem, hogy csak megnézte, hol duzzogok, mint régen, amikor még csináltam a KÉSZÁLLAT dolgokat... de ezt kapd ki: elkezdett velem ORDIBÁLNI, hogy miért ütöttem meg Serenát... meg hogy milyen vagyok. Hogy ez igazán miről szólt? No, majd én megmondom neked, miről van szó: Chris teljesen odavan. Kiderült, hogy

Serena nővére tetszik neki, Amanda... és attól félt, hogy a csaj észre se fogja venni, nemhogy járjon vele, ha rájön, hogy én mostam be Serenának.

Bocsánat! De ha Amanda is olyan, mint Serena, akkor Chris KÖSZÖNETTEL tartozik nekem... de ő nem... ő ehelyett azt mondta, hogy vesztés vagyok, és hogy a világon rajtam kívül senki nem lenne képes távirányítással tönkretenni egy másik ember életét. Érted? Mekkora egy mocskok!

este 10.00

Nem vagyok álmos... a listázás ideje

Ami ciki

- Amikor megaláz „az, kinek a neve nem méltó arra, hogy a számra vegyem”, bár nagyon hülye neve van, tisztára, mint egy romantikus regény hősnője, és az embereknek BELŐLE kellene gúnyt üzniük.
- „Az, akinek a neve nem méltó arra, hogy a számra vegyem”, szemétkedett az ebédlőben, még a BB előtt. („Szegény Erin, Jilly sehol, most ki etet meg?”) És amikor azt mondtam neki, hogy valaki vár kint, nem hitte el. Nem várt senki, és akkor mi van? Rettenetesen UTÁLTAM azért, hogy nem hitte el, hogy várnak. (Mindjárt leírom azt is, hogy mi lett a vége. Mert végül is vártak. Fulladj a SPAMokba, S. W.!)
- Klassz Srác (azaz Mark Sacks) soha többet nem fog hozzám szólni, mer’ az ilyen klassz srácok rá se hederítenek egy nyakigláb bábfigurára, aki szájba vágja az embereket.

Miért nem Hagy el a Remény?

- Rosie délután fogadta a köszönésemet, amikor kimentünk az osztályból.

- Itt ez a halk szavú lány, Carla, közös a szekrényünk... kedvesnek tűnik.

Szóval, amikor az úgy volt, hogy ebédnél nem találkozom senkivel, valakivel mégis találkoztam. Először ki kellett osonnom az ebédlőből, mert sehova nem tudtam leülni anélkül, hogy ne tudta volna mindenki azonnal, hogy nincs kivel ebédelnem... de csoda történt. Összefutottam a szövegszerkesztő tanárnővel, Ms. Morenóval. Mesélt az Intranet Klubról, amit ő indít. Én azt se tudtam, mi az az Intranet. Érzéseim szerint olyan lehet, mint az Internet, csak nem nyilvános, hanem csak egy vállalaton vagy egy iskolán belül működik. Mondta, hogy csak a tanári kar, a tanulók és a MOHA személyzete léphet majd be az Intranetre. Király, nem? Egy mini Internet, helyben az iskolában!

De az volt a legjobb, hogy bejött velem vissza. A büfében aztán odaadott egy nyomtatványt, és megkért, hogy nézzem át, mintha csak a munkatársa lennék egy közös projektben vagy valami ilyesmiben. Egy csomó gyerek látott bennünket - ez azért klassz, nem?

- Moreno tanárnő érti, hogy mi bajom.
- Benne vagyok ebben a Web Klub Intranet buliban.
- Jilly továbbra is a barátom, még akkor is, ha jobban érdekelte a térkép, amivel eltalál az óráira, mint a BB.

Miért van az, hogy a ciki mindig SOKKAL több, mint az, ami reményt ad?

Ui. Az életben ilyen hosszú blogot nem írt még senki... vajon benne lesz-e a *Rekordok* könyvében?

Pinokkió csapata

– Tudod már, hogy kerülhetnénk ugyanabba az osztályba? – kérdeztem Jillytől, amikor a busz előtt érte mentem.

Jilly intett, hogy nem. – Még nem. De valami úgylis lesz. – A táskájában kotorászott, és kivett egy doboz Tic tacot. – Ezt neked hoztam.

– Ezzel meg mit akarsz mondani? – kérdeztem, miközben a saját Tic tacommal babráltam a zsebemben.

Jilly elnevette magát. – Semmit. Neked soha nincs rossz leheleted. Egyszerűen neked is vettem egyet, mikor bevásároltam magamnak. – Még jobban kinyitotta a táskáját, és legalább tíz doboz Tic tac lapult az alján. – Soha nem lehet tudni, az ember lánya mikor kerül szemtől szembe egy klassz sráccal.

– Aha – válaszoltam, és közben arra gondoltam, hogy ha valaha is szemtől szembe fogok állni egy klassz sráccal (pláne ha Cuki Fiúval magával), lehet, hogy egy Tic tac nem lesz elég, mert ijedtemben valószínűleg rám jön a hányinger.

Jilly nem is ment, hanem szökölt. Fel volt dobva, mint-ha egyenesen a vidámparkba menne, nem pedig a MOHÁba. Megfogta a karom, és megszorította. – Indulás!

Ja. Indulás. Egyenesen a rosszindulatú kölykök fertőjébe.

Mielőtt a buszmegállóhoz értünk, megállított. – Szagminta – súgta. Elképedtem, de áthajoltam a válla fölött, hogy megnézzem, nincs-e izzadságszaga.

– Rendben – nyugtattam meg.

– Másik oldal – parancsolt rám Jilly, és megfordult. Elképedés, szimat. Kész. Arra nem voltam hajlandó, hogy a hónalját is megszagoljam úgy, ahogy akkor kérte, amikor először használt dezodort ötödikben.

– Ez undorító – jegyeztem meg.

– De te a barátom vagy – mentegetőzött durcásan.

– Te megszagolod az én hónaljamat? – És a magasba emeltem a karom, ahogy felé hajoltam.

– Nem – hőkölt vissza. – Jó. Jó. Neked sem kell a hónaljamat. De a vállam fölött egy szimat? Na? Én egyszerűen nem érzem a saját illatomat.

Én soha nem szimatoltattam Jillyvel a vállam fölött. Ráhagytam a dezodoromra, hogy tegye a dolgát. Persze amikor felszálltam a buszra, a pórusaim eltátották a szájukat, és az arizonai vízlépcső sem lett volna képes a rólam ömlő izzadságfolyamnak gátat szabni.

– Nicsak, Pinokkió! – kiáltotta el magát valaki.

– Hogy is volt az a jobbegyenes?

– Nem hiszem el, hogy egyetlen nap alatt híres lettél! – futott ki Jilly száján, ahogy a legelső ülésre lehuppanunk, rögtön a sofőr mögé.

– Híres bábfigura. – De mielőtt még Jilly tudott volna erre valamit mondani, egy fiú hajolt oda a másik oldalról.

– Te vagy Geppetto, ugye? – mondta Jillynek.

Jilly elképedt, de láthatóan tetszett neki, hogy rá figyelnek. – Jilliannek hívnak – közölte a fiúval –, nem pedig Geppettónak.

– Rendben, Jillian, nem pedig Geppetto. – A fiú rávigyorgott, Jilly pedig vissza, aztán hozzám fordult Nagy

Elképedve, ami azt jelentette, hogy *Láttad ezt a srácot?* Nagyon élvezte.

Jillynek ezután be nem állt a szája, így legalább meg se hallottam, amikor valaki csúfolódva odaszólt nekem. Mikor beértünk a suliba, Jillyt otthagytam a szekrényénél, és rohantam a sajátomhoz, ami az iskola túlsó felében volt. Az első ember, akibe belebotlottam, Mark Sacks volt, a Szépfíú. A falon mutogatott valamit. Odanéztem. Egy Pinokkió kép volt az, csak a feje helyén emberarc volt, és az orra helyén pedig egy hatalmas cipőtalp. A talp nem az enyém volt, de az arc igen. Az általános iskolai évkönyvből másolták ki. Jilly ki akarta próbálni, hogy nézek ki szakállasan: összekente az arcom csokifagyival. Persze, hogy a fénykép bekerült a suli évkönyvébe. Most meg valaki kinagyította, és kirakta a Molly Brown Hatosztályos Gimnázium falára.

Csak álltam ott, és tátva maradt a szám. Aztán Rosie is odaért, és megállt Mark mellett. Rosie felém nézett, de én még azelőtt elfordultam, hogy a tekintetünk találkozott volna.

– Swift – Mark szólalt meg. Sarkon fordultam, és illa berek, nádak, erek. Nem akartam Mark viccelődését hallani.

Amikor a szekrényemhez értem, látom, hogy arra is rá van celluzozva egy kép. És a Silly String, a színes madzag spré beborította az egész szekrényajtót. Letéptem a képet, és mikor kinyitottam a szekrényajtót, levakartam a Silly Stringet. A szekrényben is mindenütt Silly String, a szellőzőlyukakon fújták be. Könnyes lett a szemem, de miközben leszedtem a cuccomról ezt a ragacsot, addig pislogtam, amíg már nem is sírtam. Aztán nekifogtam, hogy Carla cuccáról is leszedjem. Kettőnké a szekrény.

– Hagyd csak! – Carla hangja kicsit megijesztett. – Megcsinálom én.

– Ne haragudj! – mondtam, és kicsit elfordultam, hogy Carla ne lássa, hogy a sírás fojtogat. Elrohantam órára, és közben elmentem egy újabb Pinokkió poszter mellett. Valaki valamit írt a hatalmas talpra: A KÉPEN A VALÓDI MÉRETET KICSINYÍTVE ÁBRÁZOLTUK. Vágtam egy grimaszt. Letéptem a posztert, és begyömöszöltem a szemetesbe, és közben azt képzeltem, hogy Serena fejét tuszkolom az üres csokipapírok, a kiköpött rágógumik közé, és ha Serenának szerencséje van, akkor várja még egy félig megevett Twinkie, amin ott a fincsi szétolvadó krém, ami alig várja, hogy rákenődjön Miss Hajófar arcára.

Mikor beértem a szövegszerkesztő-órára, Ms. Moreno bátorítólag rám mosolygott. Ábécésorrendben ültetett le bennünket, és amikor Mark leült elém, el akarta kapni a tekintetem. Úgy tettem, mintha koszos lenne az egerem, és meg kell tisztítani.

Aztán egyszer csak ott kukucskált a monitor fölött.

– Ne merj megszólalni! – sziszegtem.

– Nem is akartam.

– Ez máris két szó – nyugtáztam –, sőt három, ha megpiszkálom az aposztrófot.

Mark sóhajtott, a fejét csóválta, aztán előrefordult. El tudtam képzelni, milyen bábozós viccektől menekültem meg.

Ahogy egyik szaktanteremből a másikba siettünk át, el kellett viselnem, hogy hol azt kiáltották oda, hogy „Pinokkió!”, hol meg azt, hogy „Pinkód!”, de meg se hallottam őket. Annyit csúfoltak már a cipőméretem miatt, ezt is túl fogom élni.

Legalábbis azt hittem.

Ebéd után valaki egy zsinórt ragasztott a hátamra, amit észre sem vettem addig, amíg egy lány, akiről fogalmam sem volt, hogy ki, meg nem fogta a végét, és erőltetett babaugron rá nem kezdte:

– Erin vagyok, nagy a lábam. Szeretnék igazi fiú lenni.

Első felindulásomban bele akartam ordítani az arcába. De ehelyett letéptem a zsinórt, és berohantam a lánymosdóba, és magamra zártam az egyik fülkét. A könnyemmel küszködtem a fülke egyik falának támaszkodva, és miközben szívtam magamba az erős pisiszagot, azon tűnődtem, hogy egy ilyen kezdés után hogy az egekben fogom túlélni a hét hátralevő részét, nem beszélve a hetedikről.

Zokogtam. Az ülőkén kucorogtam, és Jilly kitűzőjét szorongattam a kezemben, amikor kinyitották a lánymosdó ajtaját.

– Szegény Serena – mondta egy lány. Előrehajoltam, hogy a fülkeajtó repedésén keresztül kikémleljek. Két lány volt Hajófar Serena társaságából.

– Be se engedett – mondta a másik. – A küszöbön álltam, és az ajtón keresztül beszélgettünk.

– Azért ez az Erin Swift! – mondta az első. Kihúztam magam. – Nem hiszem el, hogy ezt tette Serenával. Ez a csaj olyan kis...

– Vesztes a csaj – szakította félbe a második. – Jillian nélkül észre sem veszik. Hallottad, hogy Jillian C-és lett, Erin meg A-s? Swift egyedül maradt.

Elvörösödtem. Tudtam, hogy ki kéne vágnom az ajtót, és tajtékezni, ordítani... vagy valamit. De nem volt rá erőm. Még erősebben szorongattam a kitűzőt, és a tű hegye belement a kezembe. Csak azt szerettem volna, hogy tűnjenek már el. Csak azt szerettem volna, ha végre mindenki békén hagy.

Felém indultak, láttam a lábukat. Zakatolt a szívem. És ha benéznek az ajtó alá? Ránéztem a vérvörös Chuck Taylors csukámra: azonnal felismernének a lábamról.

Mindkét lábam felhúztam oldalt a vécékagyló mellett, és imádkoztam, hogy az ajtó alá be ne nézzenek. Mikor

az ajtó előtt továbbmentek, fellélegeztem, és kicsit balra dőltem, hogy kilássak az ajtó és a fülke fala közti résen: épp a kezüket törölték papírtörülközővel.

– Valaki máris leszedte a posztereket – nyafogott az egyik –, pedig mennyi munkát öltünk bele!

Mosolyogtam: Jilly. Szánom-bánom, brühühü szálljon rátok!

Megint nyílt a mosdóajtó, és a két lány elhallgatott. Úgy dőltem, hogy lássam, ki jött, de kívül állt a látószögemen.

Az egyik lány halkabbra vette, de így is hallottam:

– Fogadom, hogy lesznek olyanok, akik majd cikizik, hogy hogy néz ki, mikor visszajön.

– Rászolgált! – Felismertem az új jövevény hangját.

– Velarde, szerinted mindenki azt kapja, amit megérdemel?

– Nem-nem – válaszolta Rosie. – Worthington, csak ő. – Hallottam, hogy közelednek a lépések. – Olyan a barátnőtök, mint kutya fülében a bolha. A nagyim biztos ezt mondaná. Persze spanyolul mondaná, azt meg úgyse értenétek. – Továbbmentek. – Serenának nem kéne olyan szemétnek lennie mindenkivel.

– Nem is szemét mindenkivel – tiltakozott az első lány. – Nem hiszek a fülemnek, hogy egy bolhához hasonlíthat! Meg is mondom neki.

Rosie torokhangon:

– Jaj, úgy megijedtem! – szólta Rosie, alulról hallatszott, a padló felől. A fülkét nézte, hogy van-e valamelyikben valaki! Megpróbáltam olyan magasra húzni a lábam, amennyire csak tudtam, amikor a szomszéd fülke ajtaja kinyílt, aztán becsukódott. Visszafojtott lélegzettel tűnődtem azon, hogy vajon Rosie meglátta-e a csukámat. Néhány pillanat múlva a választ is megtudtam.

Az elválasztó fal alatt hirtelen egy kéz jelent meg, felém integetett az ujjával. Vajon ez az integetés most azt

jelenti barátságosan, hogy „hogyan vagy?” vagy pedig azt, hogy „nem árulom el, hogy ide bújtál, de ezért még jössz nekem”? De teljesen mindegy volt, mert annyira megörültem a bekandikáló kéznek! Kinyújtottam a kezem, hogy megfogjam, és belekapaszkodjak. De amilyen gyorsan feltűnt, olyan gyorsan nyoma is veszett.

Akkor aztán már abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán láttam-e.

S. W. gyűlölettelepítő program

Az életem

Tabló

MOHA

S. W. Gyűlölet-
telepítő program

Fincsi oldal

Ez egy vadonatúj lap, amelynek saját linkje is van. Azt kérdezed, miért? Mer' miután Rosie integetett az ujjaival nekem, és miután túléltem az első napi büntimet, és a végén visszamentem a cuccaimért a szekrényemhez, a szekrény előtt egy kitömött bábu várt, ott ült. Csupa sár volt meg trutyi. Valaki egy cédulát is odatűzött: ERIN SWIFT, A MARIONETTEK KIRÁLYNŐJE. Negyedóramba telt, amíg el-takarítottam a szemetet... Anya várt a sulinál kocsival. Nem mondtam meg neki, miért késtem... Meg kellett volna mutatni Porter tanárnőnek, az igazgató marionettnek, hogy néhányan mennyire nem becsülik a bábokat semmire sem.

Természetesen a világ legaljasabb lánya csinálta... pontosabban nem ő, mer' ma nem volt iskolában. Egyedül amúgy is nagyon kiscica az ilyenhez. Ott volt helyette a két drága barátnője. Világ szemetjei!

Szóval az említett utolsó borzalom miatt, és mert UTÁ-LOM SERENÁT, S. W. kedvéért létrehoztam a saját gyűlölettelepítő programomat. Mondd azt, hogy nem járt jól!

1. Számú Közellenség

[Jut eszembe: ide szkenneld be S. W. legrondább fényképét]

Serena Worthington, avagy Hajófar Serena, Szemétláda Serena, Serena a Tini B...

Amit Utálok 1. Számú Közellenségben

(magától értetődően az utóbbi napok eseményeit, valamint)

- Ő már betöltötte a 13-at, és azt hiszi, hogy bombázó.
- Igazi melle van, nem csak a jelei mutatkoznak.

- Van, aki annak ellenére kedveli, hogy nem valami jó fej. (Ezeknek meg mi bajuk?)
- Mindenfélének csúfolt, és semmi baja nem lett belőle (ez a pálcikán rángatott marionett vagy mi, akkora szemétség).

A Bosszú Lehetséges Formái

- Borotváljuk le a haját meg a szempilláját is.
- Lökjük bele az iskola féltett, utca felőli sövényébe, a Tiltott Sövénybe.
- Köpjünk a levesébe.
- Szimatoljuk ki, hogy melyik fiúra van rákattanva, és mondjuk a srácnak azt, hogy Serena anyja az a szakállas nő a cirkuszban, és csak idő kérdése, hogy Serenának is kinőjön a szakállá.

Ötletek

Rosie szerint Serena olyan, mint kutya fülében a bolha... szerintem rosszabb, mint egy bolha, inkább szúnyog, aki szurkálja az embereket, a vérüket szívja, és kellemetlenül viselkedet a helye.

Chris LN (Levegőnek nézlek) terápiát írt elő a számomra, mert valóra vált, amit mondott: Amanda nyilván nekítámadt Chrisnek, amiért megcsaptam a húgát, és azt mondta a bátyámnak, hogy csak egy szemétnek lehet ilyen tesója. Mi van? Megpróbáltam neki elmagyarázni, hogy ha egy lány őt hibáztatja azért, amit a húga tett, akkor lehet, hogy azt a lányt jobb lenne hagyni a fenébe. De Chris meg se hallotta, amit mondtam. Ez meg milyen bunkó dolog már! Itt szenvedem el sorban a legaljasabb megaláztatásokat és fájdalmat, és mégis találok a szívemben helyet, hogy együtt érezzek a bátyámmal, és ő erre mit tesz? Még engem tol le (épp ma olvastam ezt a szót valahol, jól hangzik, nem?).

Kattintson ide, ha szeretné, hogy tilos legyen Pinokkió figurákat és utalásokat rajzolni az összes középületben.

Kattintson ide, és virtuális nyilakat lőhet S. W. arcába.

Kattintson ide, és írja be az Ön saját ötleteit „A bábu visszavág projekt”-hez.

Kattintson ide, ha meg szeretné nézni a Jobbgyenes Videóját (ehhez töltsön le egy videolejátszó programot).

Kattintson ide, ha már elfáradt a nagy kattintgatásban, és csak nevetni szeretne, vagy csokira vágyik.

Mi a Jeled?

Túléltem a bünti három napját, és a következő jó néhány nap is elmúlt valahogy átlag napi 6-10 bábukkal kapcsolatos beszéléssel. Aztán a szülői értekezlet (SZÉ) napján, pontosan egy héttel a BB után nem csúfoltak többet, egy csók mentett meg.

A gondnok elkapott két nyolcadikost, amint az egyik második emeleti takarítószekrényben smároltak! A hír gyorsabban terjedt, mint a számítógépes vírusok, és már senki nem beszélt Erinről és a bábukról. Varázsütésre, mint azokban a mesékben, ahol a herceg egy csókkal ébreszti fel a hercegnőt. Csak most a hercegnő ébren volt, és visszacsókol.

– Takarítószekrényben talán mégsem – fintorgott Jilly a buszon hazafelé. – Az a sok tisztítószer! Milyen szaguk lehet már? Annyira nem romantikus!

Én el nem tudtam képzelni, hogy megcsókoljon egy fiú, azt meg végképp nem, mindez hol történne, így csendben maradtam, és élveztem, hogy mindenki beszél, és senki nem rólam beszél. Kinéztem az ablakon és mosolyogtam. Ha találkoznék ezzel a két nyolcadikossal, biztosan adnék nekik egy-egy pusztit.

– Na, figyelj: a színdarab próbái szeptember 25-én kezdődnek – közölte Jilly –, mindkettőnket felírtam.

– Már most kezdődnek?

– Ott fog állni a nevünk hetekig mindennap – lelkesedett –, ismerni fognak!

Nem akartam, hogy ismerjenek. De Jillyvel mindig próbáltam darabokat.

– Hoztam mindkettőnknek szövegkönyvet. – Jilly előhúzott két vékony könyvecskét. – Én játszom Goody Morgant, te majd Constance-ot kéne hogy játszd – közölte –, ő a szomszédom.

Constance-nak öt sor jutott a darabban. Eddig soha nem mondtam egy sornál többet. Nem akarok Constance lenni. Senki nem akarok lenni! Én csak a számítógépen szerettem volna dolgozni, meg kosarazni. Jillyre néztem. Meg kéne neki mondanom az igazságot.

– Erin, annyira izgatott vagyok! – mondta. – Gondold el, megint ugyanabban a darabban játszunk együtt. Ez az egészben a legjobb. Mit szólsz? Megcsináljuk?

Becsuktam a számat, és ami a nyelvemem volt, eltűnt onnét, és helyette újak hagyták el az ajkamat.

– Tényleg ez az egészben a legjobb.

* * *

– Feliratkoztál már az Intranet Klubba? – kérdezte Rosie-től Mark. Az osztályban egymás mellett ültek. Rosie egy ceruzával egyensúlyozott az ujjá hegyén. Leültem, és néztem előre, és miközben előszedtem a könyveket a táskámból, hallgattam, hogy miről beszélnek.

– Valakinek tényleg figyelni kell rá – mondta Rosie –, hogy jól nézz ki.

Mark felnyerített. – Nagyon vicces! – *Puff*, valami nyakon talált. – És te? – Ahogy megfordultam, egy papírgalacsin esett a földre.

– Szerencséd, hogy csak papírgalacsin volt! – közöltem.

– Nekem van szerencsém? Úgy érted, neked volt szerencséd – és már kapta is fel a következő galacsint, és dobta felém –, vagy mégsem volt?

Éppen beszóltam volna Marknak, amikor észrevettem, hogy Rosie néz.

– Jilly is feliratkozik az Intranetre? – kérdezte.

– De te, remélem, feliratkozol? – nézett rám Mark. Mintha tényleg szeretné, hogy feliratkozzam.

Bólintottam.

Rosie a homlokát ráncolta, de egy szót se szólt, csak odafordult Markhoz.

– Várjál meg ebédkor a szokásos helyen, muszáj! Már van házim.

Éreztem, mit gondol, de annyira rosszulesett, hogy inkább nem is gondoltam rá. Elővettem egy füzetet, és lerajzoltam magam néhányszor kis lábbal. Aztán becsöngettek.

* * *

A buszon megpróbáltam Jillynek előhozakodni az Intranettel, de végig azokról az új lányokról beszélt, akiket most ismert meg, és az izgatta, hogy vajon eljönnének-e ők is színjátékot próbálni. Mikor aztán hazaértünk Jillyékhez, hogy megcsináljuk a házi feladatot, már muszáj volt az Intranet Klubról beszélni, mert amikor előszedtem a könyveket, az Intranet Klubot hirdető cédula pont a lába elé esett ki közülük.

– Ugye nem mondod komolyan, hogy belépsz ebbe a számítógépes klubba? – kérdezte, ahogy a táskáját a székre tette. – Tudom, hogy szereted a számítógépeket, meg minden ilyesmit, de... uncsi! – És úgy tett, mintha ásítana. Közben pedig magát nézte az öltözőasztala felett lévő tükrökben, és megigazította a frufruját.

– Gondolkozom rajta – közöltem. – Mi lenne, ha erre is elmennénk mindketten, ahogy a színdarabot is együtt csináljuk?

– Én nem akarok oda járni, Erin. Tudod, hogy annyit értek a számítógéphez, mint tyúk az ábécéhez.

– A billentyűket csak ismered.

– Nekem aztán mondhatod – hagyta rám –, egyszerűen nem szeretnék oda járni. – Kinyitotta a táskáját, és elővette a házi feladatot. Végül is, bár féltem, hogy nélküle fogok bele valamibe, örültem, hogy nem akar jönni. Mert ha eljönne, találkozna Markkal, és ha Jilly találkozik Markkal, Mark nyomban megtetszik neki, és Marknak is megtetszene Jilly, és akkor kész, végem. Ha Mark nem játszana közre, jobban győzködtem volna: elmondtam volna, hogy a fiúk és a lányok aránya az Intranet Klubban öt az egyhez. De ott volt a Mark faktor, én meg nem erőltettem.

– Hát – kezdtem, és a szívem kezdett gyorsabban verni – én, azt hiszem, jelentkezem.

Jilly rám nézett.

– Nélkülem?

– Nélküled elég fura lesz, de akkor is szeretnék járni.

Jilly újra a könyveivel volt elfoglalva. Egyenként rágatta ki őket a hátizsákjából.

– Nem akarok beleszólni, Erin, de azt azért nézd meg, hogy nem ütközik-e a darabbal – itt várt kicsit –, és figyelj, hogy a házinkat meg a többit is meg tudjuk együtt csinálni.

– Nem fog ütközni – nyugtattam meg. Arrébb mentem, és leültem az ágyára. Rosszulesett, amit mondott. *És mi van, ha úgy gondolom, hogy a dolgok akadályozzák az Intranet Klubot, nem pedig fordítva?* Morfondíroztam. De nem szólaltam meg.

Jilly sóhajtott. – Hiányozni fogsz olyankor, mert egyedül kell a buszon hazamennem.

– Az nekem is hiányozni fog – mosolyogtam, és közben elpárolgott a mérgem is. – Köszí, Jilly. – Azt ugyan nem tudtam, hogy miért vagyok Jillynek hálás, de valami mégis ezt mondatta velem.

augusztus 28., szerda

Tessék, egy kis ciki. Majdnem magamra borítottam az asztalt Jó Srác előtt. PON (amikor a neten félrekapcsol az összekötésünk) történt tegnap este... odamentem az Intranet Klub pultjához, amíg a szüleim meg bementek a fogadóórára az osztályba... Moreno tanárnő és Arnett tanár úr rákezdték, és mindent elmondtak a Klubról, és azt is mondták, hogy csak 25 tanulót vehetnek be a csapatba, és azt is mondták, hogy most mindkettőjüknek el kell menniük, és hogy ott maradnék-e a pultnál ügyelni. És akkor feltűnik Mark, és én pedig igyekszem elrejtetni a csukám: belekapaszzkodom az asztal szélébe, és a lábam az asztal alá csúsztatom. És puff... majdnem magamra borítottam az egészet. Annyira ciki!

Serena épp arra járt, és mondott valami baromságot... én meg kinyújtottam rá a nyelvem. Teljesen bele van zúgva Markba, de azt hiszem, mégsem mondom Marknak azt, hogy Serena anyja szakállas banya egy kis cirkuszban... hacsak nem bizonyosodom meg arról még inkább, hogy Marknak tetszik Serena. Különbem nem hiszem, hogy tetszik neki, mert Serena láttán Mark csak a fejét csóválta, és grimaszolt egyet.

Mark elújságolta, hogy elért a *Space Invaders* játék legutolsó szintjére, amin kiakadtam, mert azt hittem, hogy egyedül én játszom - ahogy apa mondja - „a régi kedvenc” új verziójával... Nem mondtam meg neki, hogy én másodikban értem el a legfelső szintre... hanem mosolyogtam, és mondtam, hogy klassz, mert attól tartottam, hogy kiugrik a helyéről a szívem, ki a torkomon, és fejbe veri Markot vagy ilyesmi... fura volt, amit a mellkasomban éreztem: mintha ketrecre zárták volna a ketyerém, és kétségbeesve szeretett volna kiszabadulni.

Chris továbbra is be van rágva rám, DE Mark Sacks viszont VELEM BESZÉLGETETT. Velem, Erin P. Swifttel. JUHÉÉÉ!!!!!!!!!!!!

Mark.olás

Elhatároztam, hogy valamit csinálok a barátság-talanságommal. Másnap a büfé ajtájában álldogáltam, és a hatalmas társalgóba bámultam befelé, és azon tűnődtem, hogy hogyan lehetséges, hogy ez a rengeteg ember úgy tűnik, mintha összetartozna. A kerek asztalok „az összetartozás érzését” erősítették, legalábbis a szüleinknek ezt mondták. De igazából csak azt tették még egyértelműbbé, hogy kinek vannak barátai és kinek nincsenek, és ezt még ennél is világosabbá tette, ha odamentél egy asztalhoz, hogy leülj egy székre, mert egy kerek asztalnál mindenki lát mindenkit. Egy normális büfében, ahol szögletes asztalok vannak, az ember leül az asztal végéhez, ahol nem ül más, és úgy tesz, mintha másfele figyelne, még akkor is, ha valójában az asztalnál ülőket pásztázod. Kerek asztaloknál ez teljesen lehetetlen volt.

Kihúztam magam, életem legnagyobb – óriási – levegőt vettem, amekkorát csak tudtam, és egyenesen odamentem, ahol Rosie és Mark üldögélt.

– Ül itt valaki? – kérdeztem, a Rosie melletti székre mutatva.

Rosie intett, hogy dehogya, de fel sem nézett a tésztájából. Leültem, és hallgattam, mit beszél Rosie és Mark a családjukról. Megtudtam, hogy Markék Rosie nagynénjének

voltak a szomszédjai, és mikor Rosie-ék elmentek a nagynénihez, ők ketten egymással játszottak. *Az ősidőktől ismerik egymást, gondoltam. Nem véletlen, hogy ilyen jó barátok.*

– Figyelj! – fordult felém Rosie, miután a szájába vett egy falás tésztát. – Miért ültél ide?

Rosie sose kertel, de én ezt most magam is megtapasztaltam.

– Öö – próbálkoztam. Rosie nem mondott rá semmit. – Öö – próbálkoztam ismét. – Emlékszel, amikor egy játékmozdonyt gyömöszöltél Kevin Hudson szájába, mert a lábamat csúfolta?

Rosie arcán halvány mosoly rebbent át:

– Te ilyenekre emlékszel?

– Hogy is felejthetném el?! Annyit öklendezett, hogy majdnem hányás lett a vége – mondtam nevetve. – Az ember nem felejt el, ha kiállnak mellette.

– Biztos vagyok benne, hogy Jilly mindig kiáll melletted – és kortyolt egyet a vizéből.

Megvontam a vállam:

– Hát, remélem!

Mark egy másik fiúval beszélgetett, így odahajoltam Rosie-hoz, és azt mondtam csendben, hogy:

– Te integettéél az ujjaddal a mosdóban a második nap, hogy idejártunk. Köszönöm!

Rosie evett még egy kanállal.

Vártam. De miért nem mond semmit?

– Miért bámulsz, mikor eszem?

– Nem bámullak – vörösödtem el.

– De bámulsz.

– Jól van, tényleg bámultalak – adtam meg magam. – Csak szeretnék rájönni, hogy hova tegyelek.

Rosie direkt lassan evett. Aztán egyenesen belenézett a szemembe:

– Ha most itt lenne Jilly, ideültél volna hozzám, és beszélgetnél velem?

Ajjaj, ez az elevenembe vágott. A homlokomat ráncoltam.

– Remélem, igen.

– De egyáltalán nem vagy biztos benne?

Intettem, hogy nem vagyok.

– Hát, legalább nem hazudsz.

Megettük az ebédet, és a darabról beszéltünk.

Rosie:

– Mi a fenének jelentkeztél rá?

Mire én:

– Nem is tudom.

Aztán az Intranet Klubról beszéltünk, meg hogy majd mit lehet ott csinálni.

Rosie úgy tett, mintha a beszélgetésünk kínosabb fele el se hangzott volna, de a büfé hangulatát pontosan leírta, amíg ott ültünk, végig. Eszembe jutna egyáltalán, hogy Rosie-val barátkozzam, ha egy osztályba járnánk Jillyvel?

Volt egy olyan érzésem, hogy erre a kérdésre tudom a választ. És a válasz nem tetszett.

* * *

A szekrényem előtt álltam, kezem a csípőmön, és úgy festhettem, mint aki nem talál valamit. De a szemem sarkából Markot figyeltem, aki a saját szekrényénél állt. Ebédkor szinte nem is beszéltem vele. Most, délután szerettem volna valami észbontót és elméset mondani neki.

Megfogtam a szekrényem ajtaját, és a szekrény belsejét bámultam. Ha jó az időzítésem, pont akkorra zárom be a szekrényem, amikor elmegy mellettem, és akkor akár együtt is mehetünk az osztályteremig. El se hittem, hogy miben sántikálok. Pedig sántikáltam rendesen.

Egy srác lépett Markhoz, és a szomszéd szekrénynek dőlt, elállta a kilátást. Ágaskodtam, hogy jobban lássak. De Mark hirtelen körülnézett. Leszegtem a fejem, hogy Mark ne lássa, hogy őt nézem, és bevágtam a fejem az egyik fogasba.

– Jaj – szaladt ki a számon, ahogy a szemöldökömet dörgöltem. Felemeltem a fejem, és az ajtó és a szekrény közt lévő résen keresztül kémleltem végig az egész kerengőt. Lehajoltam, és a szekrényajtót is magammal húztam, hogy más szögből is lássak. De Mark szekrénye már be volt csukva, és Marknak is nyoma veszett.

Felálltam, megfogtam a szekrényem ajtaját, és bezártam – és szemtől szembe állt velem Mark. Az arcom a vállához ért.

Visszafojtottam a lélegzetem. Elkerekedett a szemem. Elment volna kivetítőnek.

– Öö, ...öö – hát ennyit a zseniális és találó szövegemről. Megpróbáltam mosolyogni. Az arcunk nagyon közel volt. Láttam a sötét csíkokat abban a szemében, amelyik szürke. Az összes szeplőjét láttam, ahogy szétszóródnak az orrán. És akkor bepánikoltam: mi van, ha rossz szagú a leheletem? Ebéd után nem vettem magamhoz a szokásos Tic tacomat. Bár hát mit ettem ebédre? Mogyoróvaját. Attól bűdös lesz a szánk? És ha ehhez még gyümölcszelet és banánkrémet is ettem? A banánhéj bűdös, ha sokáig a kocsiban felejtetted, és meleg van. Lehet, hogy akkor is rossz szaga van, ha bent, a gyomrodban van melege a banánnak? Akkor is rossz szagot árasztottak. Lehet...

– Erin – Mark vetett véget a majrészásomnak.

– He?

– Mondom, nem láttam a nevedet az Intranet Klub jelentkezési listáján.

– Tényleg? – kérdeztem vissza elgondolkodva. – Az azért lehet, mert nem iratkoztam fel. Még.

– Moreno tanárnő azt mondja, hogy született számítógép mágus vagy. Szóval valószínűleg eleve neked tartogatja az egyik helyet. De magadtól nem iratkozol fel?

– Tényleg azt mondta? – Rólam ilyet még senki nem mondott.

– Tényleg – erősítette meg Mark. Rám nézett, nem fölöttem nézett el. Eljött a pillanat az okos és szellemes Erin számára.

– Figyelj – és elindultam vele a folyosón, nagyon is tudván, mekkora cipőm van (és a folyosó kockakövein úgy tűnt, hogy még nagyobbra nőttek) –, klassz net lesz ez az Intra buli – mondtam idegesen. – Beléptél már ekkora lábbal a netre? – Megállt bennem az ütőér. Tényleg azt kérdeztem az előbb Marktól, hogy belépett-e már ekkora lábbal a netre?

Mark elnevette magát:

– Azt hiszem, tudom, mire gondolsz – mondta. – Nagyon vicces tudsz lenni.

Mosolyogtam, de a gyomrom továbbra is bukfenceket hányt. Nem akartam vicces lenni. Simán kérdezni szerettem volna valamit a web designról. Nekem meg mi bajom?

– Már készítettem internetes cuccot – mondta. – Te?

Vettem egy nagy levegőt, és előbb elmondtam magamban, amit válaszolni szerettem volna:

– Anyukám web design készítő. Otthon néha segítek neki. – Azt nem tettem hozzá, hogy *külön bejáratú, saját honlapom van, amelyet senki nem láthat.*

– Jó neked – jegyezte meg. – Akkor ismered a HTML-t is?

– Valamennyire igen. Az egyszerűbb dolgokat megmutatta anyukám. De ő a *Dreamweaver* programmal dolgozik, az meg nekem magas, nem véletlenül hívják *álomszöví* programnak – vallottam be. – Én *FrontPage*-dzzsel dolgozom.

– Nyáron voltam egy ilyen táborban, és megtanultam egy csomó lépést, de szerintem már egy se jutna eszembe.

Mosolyogtam, és csak reméltem, hogy nem ütődötten turbékolósan mosolygok. Azért mosolyogtam, mert azt akartam mondani, hogy „jó, hogy találkoztunk”. Simán beszélgetek Mark Sacksszal, Jófej Fiúval, és az elején elkottyintott nagylábas belépéstől eltekintve még nem bénáztam el. És nem a lábam járt folyton az eszemben. No, nekem annyi, gondoltam, most, hogy eszembe jutott, biztosan elbénázom.

– Biztos tudni fogod mind, mi meg majd csak nézünk – mondtam.

– Kétlem. – Az ivókútnál megálltunk. Anyám, mit tegyek? Várjak még? Vagy befejeztük a bájolgást? Indultam. – Várj csak! – szólt utánam. Néhány pillanat múlva megint ott volt mellettem. Még megbeszéltünk valamit a gépekről, aztán beértünk az osztályba. Láttam, hogy amikor odaértünk, Serena bennünket bámul. Ránevettem Markra. Hogy rágná ki az irigység a szíved, Hajófar kis-asszony!